

[Aksel Møller.]

samt en ordning af folkepensionen, der tilskynder den private borger til selv at spare, den eneste tilskyndelse, staten overhovedet kan give: det skal kunne betale sig at spare.

Vi står nu i denne sommer overfor en ny ejendomsskyldvurdering. Denne ejendomsskyldvurdering vil, således som det ærede medlem hr. Erik Eriksen redegjorde for det her fra talerstolen for et øjeblik siden, føre til formuestigninger, føre til nye skatter, eller i hvert fald til højere skatter, på en papirformue. Det forekommer mig, at dette problem trænger til nærmere overvejelse i visse henseender. Jeg tænker f. eks. på, at i København og på Frederiksberg har man i modsætning til andre steder i landet fastsat udskrivningen på grundlag af den tidligere vurdering for 4 år. Følgen vil blive, at når vurderingen sætter ejendommens priser i vejret, vil byrderne på ejendommene vokse, uden at der i og for sig på forhånd er udtalt noget kommunalt ønske om at få et større provenu ind gennem ejendomsskatterne. Det ville vist være naturligt, om man overvejede gennem en lovændring at muliggøre en nedsættelse af de promiller, hvormed skatten udskrives i de tilfælde, hvor den er låst fast for 4 år, og hvor den altså derfor, om et sådant lovforslag ikke gennemføres, kommer til at betyde forøgede byrder.

Der er så meget diskussion for tiden om, hvem der sparer. Vi ved, at disse forøgede byrder, som kommer i kraft af ejendomsskyldvurderingerne, vil føles som en byrde på sparsommeligheden. Under de nuværende forhold, hvor inflationen og skattepolitikken altså gør nytten af at spare tvivlsom, ligger tyngdepunktet naturligvis hos de større indtægter, forsåvidt angår opsparingen. Enhver af os ved jo, at deres opsparing ikke er tilstrækkelig til at hjælpe os over vanskelighederne, til at forsyne os med tilstrækkelige midler til, at investeringen kan få det omfang, vi ønsker. Det kan vel kun ske, hvis man kan få det jævne folk med de små indkomster med og det i langt større

udstrækning, end det er muligt gennem de forsøg, der er blevet gjort på dette. Staten må indrette sin lovgivning, så det kan betale sig at spare.

Det er klart, at forudsætningen for hele denne tale er, at opsparingen omsættes i produktion, og at produktionen kommer til at vokse hurtigere end forbruget. Flere fabrikker, flere bedrifter, bedre maskiner og højere teknik, det er, hvad vi har brug for, og det er, hvad vi skal betale. Vi kan ikke blive ved med at bekæmpe valutaunderskuddet med en nedsættelse af aktiviteten. Også det er et af de midler, der hører til i den traditionelle opfattelse af den akutte krise, men når nu den akutte krise er ved at blive en normal tilstand i vort land, er der kun een mulighed: at forøge produktionen. Det skal kunne betale sig at arbejde, at producere.

Det konservative folkeparti fremsatte sammen med venstre sit eget forslag om en lempeligere behandling af skatten for merindtægter. Det kunne ikke få den højtærede finansministers tilslutning, og vi var så henvist til at støtte et dårligere forslag, men dog i alt fald et, som gjorde det mere tillokkende end hidtil for en person at forøge sine anstrengelser.

Kan den højtærede statsminister da ikke se de brudstykker, der hører til en helhedspolitik? Har den højtærede minister heller ikke lagt mærke til, at det konservative folkeparti ved forskellige lejligheder i dette folketingsår har modsat sig en udvidelse af statens udlånsvirksomhed, en yderligere vækst i statens driftsudgifter? Også det markerer den politiske linie, som det konservative folkeparti har fulgt og vil følge i højere grad fremover. Hvis den politik, jeg her er talsmand for, skal virkeliggøres, kræver den et omfattende reformarbejde, som væsentligt adskiller sig fra den politik, statsministerens regering følger.

Vi bør benytte den kommende tid til at overveje, på hvilken måde den direkte skat kan nedsættes. Den direkte skat er